

Volta

...nüüd, kus laskub videvik...

Kuningas päike, punapõsk, taevavalitseja münt,
sa puudutad mind, ja mu nahast saab sarvkest,
mu selgroost optiline närv, ja mu keha väriseb,
poolpimestatuna kullatiigist, mille sa kallad
mere ja linna peale, ja see võtab mu nägemise.
Kunagi seisid siin – ja ma tean, et seisavad praegugi –
maja- ja tänavarivid, mis kuulusid teisele linnale,
mitte sellele, mille sa oled täiesti teiseks muutnud.

Jalutame piki kallast. Öiste
kalurite paadid sätivad minekule,
mootorid podisevad, parafiinilambid võõris,
ja kogu linn on väljas promenaadisl,
armunud üksteise käevangus, tuikuvad noormehed,
emad ja isad, lapsed, kes pugivad jäätist,
vanamehed, kes piidlevad tänavakohvikuis,
ja tumenevad mäed tulevad lähemale nagu sõbralikud loomad.

Mahe õhtune taevakuma mägede ja lahe kohal,
su käsivars riivab minu oma justkui kogemata,
nagu see noor naine, kes kõnnib mu kõrval
raskete puusade, väikeste sammude ja õõtsuva kõnnakuga,
pigimustad juuksed seljal, kael õrn, õlad
sügavsuviselt päevitunud ja oliivpruunid silmad naerul.
Ma joon sind, kumav valgus, nagu veini, nagu muusikat,
nii nagu tema esivanemad on sind joonud tuhandeid aastaid.

Poorne linn, tema nimi on Elefteria,
ja olgugi su armid hallid täpid ta silmades,
on tal tunnil, kui valgus ja selle käänud
mänglevad õrnalt ta näol nagu kõne või laul,
iidne õigus jalutada mööda neid kaisid
sinu valguse tööriista ja valvurina,
kogudes valgust oma sügavate pupillide kaevu,
ja ta, kullake-vabadus, võib kõndida sinul kui tantsija.

Kulla õhtu, tuhandeaastane valgus,

selgehäälnē laulja, armas nagu see naine:
kuidas saaksin ma mitte imetleda armu,
mida sa heidad linnale ja ta inimestele, valuvormina,
mis annab kuju kõigele, mida puutub – kogu maailmale?
Minust on saanud su ori, kui mitte su kodanik.
Ja janunedes sind üleni juua, täidan ma
iga poori su kiirguse, selle naise vabadusega.

Richard Berengarten

Tõlkinud / translated by Maarja Kangro

interLitQ.org